

[Chr. Nielsen.]

kunne fortælle om, hvorledes en af hans partifæller på kongressen i sommer, en delegeret for lager- og pakhusarbejderne, kunne stå op og fortælle: vi har kammerater, der ligger helt nede på lønninger omkring 100 kr. ugentlig, og det er umuligt at eksistere for en sådan løn. Derfor, fastslog denne kammerat, må vi først og fremmest sætte ind for at højne disse kammeraters levestandard. Jeg ved, at det ærede medlem hr. Marius Sørensen kan supplere denne udtalelse med mange andre, og jeg går næsten ud fra som givet, at han også vil benytte lejligheden til det i aften. Som repræsentant for Dansk Arbejdsmands Forbund kan han ganske bestemt ikke tiltræde en forbrugsindskrænkning for sine i forvejen yderst fattige arbejdsmænd. Det ærede medlem hr. Marius Sørensen kan supplere disse oplysninger fra lager- og pakhusarbejderne med oplysninger om, hvorledes landarbejdernes kår er i dag. Overfor disse tusinder og atter tusinder af medborgere er det simpelthen en hån at begynde en tale om at gøre købekraftens indskrænkning til en æressag. Man har forlængst indskrænket sig så meget, som det overhovedet har været muligt. Man er i mange tusinder af hjem allerede på grænsen, hvor sulten hver dag griner familien i øjnene.

Der er ydermere en kategori, som jeg synes må omtales i forbindelse med disse skatteforslag. Det er Danmarks ungdom. Nu har man i årevis talt om, at ungdommen skulle hjælpes; man har talt om bosætningslån eller andre måder at komme ungdommen til hjælp på. Nu ser vi, at disse bosætningslån i dag er blevet til en bosætningskat. Således som lovforslagene er affattet, betyder de nemlig en ekstra skat for alle unge mennesker her i landet, som ønsker at stifte hjem. Tænk på, hvad det vil sige, at støvsugere, gulvtæpper, radioer, lamper og lysekroner og mange andre nødvendighedsartikler nu beskattes så højt. Det kan nemt for to unge mennesker betyde en ekstra-beskatning på mindst 300—400 kr. i det øjeblik, de stifter hjem. Det synes jeg ikke Danmark kan være bekendt, og slet ikke, så længe man fortsat støder ungdommen fra sig; så længe man ikke vil anerkende, at ungdommen skal have politisk ret i dette land, så længe skulle man afholde sig fra at komme med udplyndringsforslag af denne art. Vi mener ikke, at disse skatter er nødvendige. Vi mener derimod, det er nødvendigt at gå i gang med at føre en ny politik her i Danmark, en politik, der indeholder nye retningslinier for vor handels-

politik, der knæsetter som princip at genvinde og genskabe Danmarks selvstændighed. Går vi i gang med en sådan politik, vil det vise sig, at det danske samfund er tilstrækkelig rigt udstyret til, at vi kan gå både velstand og fremskridt i møde.

Ernst Christiansen: Jeg vil gerne tillade mig trods det fremskredne tidspunkt at gøre et par bemærkninger om en enkelthed i dette lovkompleks. Det drejer sig om afgiften på radiomodtagere. Der er naturligvis uvilje og betænkelighed overfor praktisk talt alle afgiftsforslagene, men dette afgiftsforslag rammer en branche, der, i modsætning til andre områder af erhvervslivet, er kriseram. Jeg er under disse omstændigheder glad for, at det i hvert fald er lykkedes at omlægge afgiften, således at den fra at ligge på fabrikationen er flyttet over til at ligge på udsalgsprisen; ved at den derigennem er blevet lettere for erhvervet at håndtere, er den også blevet lempet for forbrugerne. Det er en omend ringe forbedring.

Når jeg har villet tage ordet på dette sene tidspunkt, er det for at rette et bestemt spørgsmål til finansministeren. Det drejer sig om den meget omfattende handel med brugte modtagere, som finder sted i branchen. Jeg går ud fra, som lovforslaget og ændringerne er formet, at for de modtagere, som der en gang er betalt afgift for, skal der ikke betales afgift en gang til, men jeg har dog villet fremdrage det her.

Dernæst vil jeg gerne henstille til den højtærede finansminister, at den dispensationsparagraf, der findes i loven, og som i folketinget gav anledning til en særdeles langvarig debat, bringes i anvendelse overfor de radiomodtagere, der hvert år i betydeligt omfang uddeles af forskellige radiohjælpefonds. Der finder jo køb og salg sted, idet disse fonds må købe modtagerne, men det er et rent filantropisk arbejde, og jeg vil henstille til finansministeren, når han til sin tid modtager anmodninger om dispensation, at imødekomme disse ansøgninger.

Til sidst vil jeg, for så vidt det vedrører finansministeren — nu ser jeg iøvrigt, at de fleste af de nye ministre er tilstede, så det i hvert fald må kunne høres af en eller anden, som det vedrører, selvom den højtærede undervisningsminister ikke er tilstede, og jeg vil henstille, at man nu hurtigt træffer en afgørelse om fjernsynet. Det burde have været muligt at træffe denne afgørelse. Jeg ved ikke, i hvilken